

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆ APARE DUMINECA ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Prețul abonamentului:
Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane
pe 1/2 de an 5 cor.
România și străinătate pe an 14 frc.
pe 1/2 an 7

Manuscrisele se adresează redacției
„Foaia Diecezană” iar banii de prenumăra-
țiune și inserțiuni administrației „Tipo-
grafia și Librăria diecezană” în Caransebeș
Telefon Nr. 30.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficiale, concurse,
edict etc. publicate de 3 ori, dacă conțin
până la 150 de cuvinte 750 cor., până la 200
de cuvinte 10 cor., de aci în sus 12 cor

La moartea diaconului Terențiu Tripa

Dr. Dimitrie Nistor

Deplâng din inimă pe fratele în Cristos, diaconul Terențiu, care se stinse atât de fără de veste; îl deplâng împreună ca mine toți confrății lui și tot intristatul popor din întinsa parohie a Logojului. Ași fi silit să-mi înnoii condeiul în lacrimile scurse pe obrajii multimei, ce-l petrecea în calea-i din urmă, ca să pot da cuvenită expresie durerii și jalei și amarului sălaşuite în noi în urma pierderii acestui tiner și brav diacon.

Neuitatul nostru Terențiu n'a fost vre-o celebritate vre-un fruntaș, ori vre-o altă față ilustră, — era doar tiner și în poziție modestă, era un biet idealist, un modest slujitor al altarului, muncitor nepretensiv în via Domnului, — și totuș prin activitatea sa diaconească de abia nouă luni la biserica Logojului, și-a câștigat dragostea, alipirea și respectul tuturor.

Diaconul nostru era o fire de preot în toată puterea cuvântului. Avea o inimă de aur, ce bătea atât de cald pentru semenii săi, și mai vârtos pentru copilași. Iubea nespuse de mult copii. Abea de-i scăpa vre-unul din cei pe cari îi întâlnea, să nu-l descoase, să nu fie cu el sfaturi lungi și să nu-i facă bucurie cu glumele și observațiile, cari nici când nu-i lipseau. De aceea micuții școlari se apropiau cu încredere și alipire de „domnul catihet”, de câte-ori venia înspre ei cu fața sa pururea zimbătoare. Și dacă avea atât de în drag pe pruncii altora, oare cu ce tărie și cu ce foc își va fi iubit pe micuța sa fetiță, pe bobocelul abia de două luni, care a rămas acum orfană? O Doamne, cine ar putea-o spune?

Erau însușiri alese ale regretatului diacon stima și respectul de legea străbună și marea iubire față de biserica cea vie a Domnului. Din cuvântările, ce ile-am ascultat, — cuvântări, pe cari le compunea cu pricepere și le roștea cu avânt, — transpira acea dorință a lui, ca morala întemeiată de Mântuitorul lumii, să se prefacă în a doua natură a creștinului credincios. Iar pietăți și închinării de Dumnezeu căuta în totdeauna, să-i deie forma cea mai aleasă, și ajutat de un material prețios de voce, pe care era pe deplin stăpân, roștea ecteniile și evanghelia cu o putere și efect considerabil. Vocea sa metalică umplea dimensiunile grandioase ale bisericii Logojului, izbindu-se cu tărie de zidurile bătrâne.

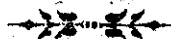
Pe lângă atâtea podoabe mai avea una de mare valoare, aceea a iubirii de neam. Iubea cu fanatism poporul, al cărui fiu era. Dorea din inimă o soartă mai prielnică pe seama acestui popor, dorea cu ardoare prosperarea națiunii sale. Arma propășirii o vedea în

munca fără preget pe toate terenele vieții, de aceea el însuși era un muncitor neobosit, care tindea și ca individ la independență. În contactul social era atrăgător și comunicativ, având aplicații hotărât democratice. Aci zace cheia popularității sale.

Și acest tiner diacon, care purta în sine schinteile unor puteri alese, din cari cu vremea avea să se aprindă focul, ce dă căldură și luminează în jurul său, atins pe neașteptate de aripile îngerului morții, se duse din-tre noi, ne părăsi, lăsându-și toate rosturile sale abia în stadiul începutului.

Cât e de dureros și cât e de tragic! Nici să începi bine până să fi și silit să dispari, lăsând jale și dureri în urma ta! Așa și fie iubite frate, chiar la începutul diaconiei, îți căzu liturghierul din mâni. Dar Tu n'ai dispărut fără de urmă; ai lăsat de dincocaci un nume bun, regrete, amintiri plăcute și multe-multe lacrimi. Sufletul ți-se poate odihni liniștit în sălaşurile dreptilor, pe când de-asupra trupului așezat la loc umbros, în duioase seri de toamnă vântul îți va doini din cetini... Ne-mângâia-ți soție, și apoi — cu trecerea anilor — o fetiță orfană îți vor griji pe mormânt alese flori, amintindu-și mereu de un soț și de un tată....

Dormi în pace!



Cântarea bisericească și „Sentinela” părintelui Terențiu Bugariu

Dare de seamă

de Preotul Ioan Andreescu

Sunt vre-o 8 ani, de când părintele Terențiu Bugariu a scos la lumină lucrarea sa: „Sentinela cântărilor bisericești”. Acest op de o valoare incontestabilă, a fost întâmpinat cu un condamnabil indiferentism, căci dela apariția lui nu i-s'a făcut pe cât știu, apreciere meritorică.

Părintele Bugariu în „Prefața” opului său taie în carne vie, face critici usturătoare față de puținii noștri compozitori, ba atacă, nu însă fără temel, autorități de talia lui Gavril Muzicescu. Critica părintelui Bugariu eu o vedeam cam îndreptățită, și ca unul, care încă am modeste cunoștințe în ale muzicii în genere, ca și în ale cântării bisericești, urmăream cu viu interes și așteptam, ca oamenii cu mai multă competență decât mine să se pronunțe în cauză.

După modesta mea părere este o greșală neiertată a trece fără critică un op, în care autorul, după o

truda de 16 ani, a depus întreaga comoară a cântărilor noastre bisericești într-o haină nouă și ireproșabilă. Impresia mea este, că părintele Bugariu este în drept în ce privește modernismul cântărilor bisericești și că tăcerea compozitorilor Vizați o poate considera de un răspuns aprobător. Era de altcum și timpul să se pună stavilă acestui soi de compoziții așa de puțin bisericești, în contra cărora și Consistoriul nostru s'a văzut nevoit a-și ridica glasul în anii din urmă.

Intoleranța părintelui Bugariu față de noștii, cari contravin spiritului cântării bisericești, precum și față de toți modernii, cari bagatelizează cântarea bisericească, eu o înțeleg, în definitiv însă aceasta e o chestie subiectivă și de temperament. E adevărat, că eșirile părintelui Bugariu sunt prea vehemente și prea jignitoare, aceasta totuși nu deroagă din valoarea opului sau vast, care putea să fie altcum întâmpinat și apreciat.

Împrejurarea, că nu i-s'a făcut o apreciere obiectivă și meritorică se poate explica și prin faptul, că nu avem oameni, cari fiind și muzicanți și cântăreți bisericești în același timp, să se poată pronunța cu cuvenită competență.

În lipsa altora deci, m'am hotărât să-i fac eu acestui op o apreciere, nu increzându-mă atât în modestele mele cunoștințe pe acest teren, cât mai vărtos crezând, că voi atrage prin aceasta atențiunea și altora mai competenți și astfel în definitiv să se facă un bun serviciu cauzei.

Multora le va părea paradoxal, că se atinge chestia cântării tocmai acum, când lumea e preocupată de greutățile și durerile războiului, care consumă energiile popoarelor. Acestora le răspund, că teza o văd greșit pusă. Trăim azi vremi de mari prefaceri istorice și va trebui să ne gândim acum mai intensiv la întărirea bisericii, care va avea să poarte luptă înverșunată cu moravurile nouă, ce de pe acum ni-se pun în perspectivă ca urmări funeste ale războiului distrugător.

Armele de luptă ale bisericii vor fi tot amvonul și strana, cari influențează asupra intelectului și inimii. Cum însă cântarea bisericească e în deplină degenerare prin lipsa de interes și seriozitate, cu care se învață la institutele noastre, e prea firesc lucru, ba e o datorie, să se atragă atențiunea celor chemați asupra unuia op complet, ce cuprinde cântarea noastră bisericească.

În timpul de 12 ani ai carierei mele preoțești mi-s'a dat adesea prilejul să cunosc nemijlocit cum știe aprecia poporul nostru cântarea bisericească și în deosebi acolo, unde pe vremuri aveau cântăreți probați. Că contingentul cântăreților bisericești e în continuă decreștere, aceasta provine dela bagatelizarea, desconsiderarea, ba chiar și ironizarea acestui studiu în institut din partea clericilor noștri, cari abia când competează la vre-o parohie, dau cu dinții în piatră. Dar afară de desconsiderarea acestui studiu, mai vine și nepriceperea în genere la cântare a unora, precum și totala lipsă de vocațiune a altora, așa, că o selecționare la primirea în teologie ar fi salutară și de dorit cel puțin în viitor.

Înainte de a intra în meritul opului, aflu de necesar a permite, că nu am făcut studiu comparativ cu cântarea Sârbilor și a celorlalte dieceze ale noastre, ci judec numai în raport cu cântarea din dieceza noastră, care am învățat-o în teologie și care am completat-o dela tatăl meu, preot în Biniș și cantor recunoscut.

În cele următoare voi face deci modestele mele aprecieri asupra opului „Sentinela cântărilor bisericești”, întâi în general și apoi în special.

Constat în prima linie, că aranjarea cântărilor pe

note e cea mai perfectă din câte s'au încercat până acum pe acest teren.

Trebuie să se știe apoi, că nu e așa ușor lucru a face aceasta, precum s'ar părea. Mai bine vor înțelege aceasta aceia, cari au probat vre-odată a fixa ceva pe note. Eu o mărturisesc, că am făcut diferite încercări și în cântarea profană și în cea bisericească și greutatea cea mai mare am întâmpinat-o la cea din urmă, care fiind legată de proză, admite cea mai mare libertate în variațiuni, condiționează însă în același timp mult simț și pricepere.

Ca cleric în al treilea an am litografiat „*Armosierele*” dela Caransebeș, cari prin decopieri au sporit greșelile, încât nu se mai puteau tolera. Astfel am corespondențiat și metrica, care în multe locuri era rea, în genere însă a trebuit să mă țin strict de modul de propunere, care nu admitea schimbări, și astfel conștient am făcut multe jertfe. Tot pe atunci am fost provocat de profesorul meu de muzică d. A. Sequens să fixez glasurile pe note, dar în urma lipsei de încurajare dela alți factori, ținând apoi cont și de greutățile multiple între împrejurările date am abandonat idea.

Când a apărut „Sentinela” părintelui Bugariu, am fost încântat de modul, în care autorului i-a succedat să deslege o problema așa de grea. D-sa rupe cu păstrarea așa zis tradițională, dar necorespunzătoare a măsurilor de 4/4 și 2/4, în cari erau condamnate să încape absolut toate cântările cu toate figurile de orice nuanțe. Fără să-mi dau seamă, căci nu mă mai preocupă chestia, observasem, că multe cântări, dar mai ales irmoasele eu nu le cântam în tactele de 4/4 și 2/4, ci de fapt în 12/8 și 6/8, accentuând optimile 1, 3, 5 și 7 în mod corespunzător acolo, unde aveam p. e. 8 optimi și jertfind din durata optimilor 2, 4, 6 și 8 în favorul celor premergătoare.

Părintele Bugariu în urma studiului îndelungat și a simțului său muzical, a descoperit forma adevărată și a redat cu succes și cele mai fine nuanțe ale cântării bisericești, satisfăcând cu scrupulozitate prozodia, melodia și ritmul.

Opul e format mare și autorul îl împarte în 3 părți. În partea I, pe paginile I—XIV, după înșirarea datelor biografice, arată motivele, ce l-au îndemnat, ca și greutățile, ce le-a întâmpinat la săvârșirea lucrării.

Face aci critică aspră compozitorilor moderni, dar nu fără îndreptățire. Singur tonul războinic și vehemența autorului a produs resenz. Pe cât știu, la apariția opului din chestiune, i-s'a răspuns autorului din 2 părți cam la fel, dar nu obiectiv, legându-se firește numai de „Prefață”, care fără aprofundarea părților II și III a opului nu era suficientă.

Susțin deci, că s'a comis o mare nedreptate, când nu i-s'a apreciat munca și serviciul neîntrecut, ce s'a făcut bisericii. Ignorarea de compozitorii par a o fi preferat în locul unui răspuns, singur pentru vehemența tonului, cu care au fost atacați, eu nu o aflu tocmai la loc, cu atât mai vărtos nu, cu cât părintele Bugariu aduce exemple concrete întru sprijinirea aserțiunilor sale, cari în interesul catzei se puteau discuta. Pedantismul și pesimismul autorului nu deroagă din valoarea opului său, care atât ca formă, cât și ca conținut este neîntrecut la noi.

Mai e ceva, ceea-ce nu se poate trece fără observare, — este „Emblema”, ce i-s'ar fi arătat autorului ca o viziune. Fiind aceasta o chestie subiectivă, care nu stă în legătură cu însuș opul, ci numai cu titlul său, nu aflu de necesar a-i da atât de mare importanță, ca alții, la recensia din chestiune.

E apoi portretul și subscrierea autorului.

În partea a II-a pe paginile 1—72 sunt fixate pe note cântările noastre bisericești.

Opul Dsale este cel mai bogat în această direcție, căci cuprinde absolut tot așa, că într'ansul așa și cel mai primitiv cântăreț material nou și interesant. Afară de *glasuri* (A), cărora le premerge „Cristos a înviat”, se află aci *podobille* glasurilor (B), urmează apoi *Irmoasele* praznicelor (C); *cântările liturgice* vechi (D) pe 2 voci; *Cheruvicile* (E) pe gl. 1, 2, 4 și 8; *Irmoasele Duminicii* pe gl. 4 și 5; *Credo* și *Tatăl nostru*; *Priestnele*: „Ochiul”, „Ostănit-am”, „Spune-mi mie Dne săvârșitul”, „Sfânt”, „Pre Time Te lăudăm” și „De Time se bucură” pentru liturgia sf. Vasile; *Cheruvicul* și *Priestna* pentru liturgia sf. Grigorie (înainte sfințită); *Modele* (E) de *pripele* (3), de diferiți *psalmi*, de *sfetine* (3); *Cântări alese* (F): „Învierca”, „Sfinte Dzeule pe mare (2), stihiri din slujba sf. Patimi: „Veniți să fericim pe Iosif”, „Pre time, cel ce Te îmbraci cu lumina ca cu un vestmânt”, „Acestea zice Dl către Iidovi”, 2 sedelne dela Nașterea Dlui: „Veniți să vedem noi credincioșii” și „Ce Te minunezi Marie”; Toate 8 glasurile într'o stihiră: „Dne strigat-am” și *Dogmatica dela Adormirea Maicii Dlui*; *Stațiile* sau *Plângerile*; „Să se îndrepteze rugăciunea mea” la liturgia înainte sfințită. Prochimenul Duminicii: „Dl a împărățit”, „Bucură-Te mireasă” și „Mărire îndelung răbdării Tale Dne”; *Priestna Crăciunului* și a *Paștilor*; *Cântări bisericești* din diferiți autori (G) supranumite: „Profanisme — Erofanări — Schelele — Caricaturi”; Un exemplu (H) din *fonografia greacă* (Psaltichia).

Partea III-a e „Analiza” acestei lucrări pe paginile 73—78.

În raport cu cântarea noastră părintele Bugariu face multe abateri — sau viceversa — cu deosebire la *glasuri*: Voi face deci în cele următoare observările mele nepretențioase.

La *glas I* troparul și stihovna sunt puse în tonalitatea *D-dur*, pe când *G-dur* îmi pare mai corect, căci *cis* nu sună bine absolut în tot locul. Noi cântăm troparul și stihovna consequent cu *c*, altcum nici nu le-am auzit, iar sfârșitul îl face și autorul desfăcând pe *cis* în *c*. Totașa la *glas propriu* îmi pare mai corectă tonica în *G-dur*, care în corpul cântării trece în *C-dur* și în *D-dur* ambele înrudite în gradul prim cu *G-dur*.

La *glas II* finea troparului noi o facem mai distinct, căci aci seamănă mult a gl. VI; iar începutul nu e destul de împodobit. Glasul propriu e pus așa, cum îl cântă și la noi cântăreții mai buni; la Caransebeș însă se învață urât de tot, adică aceleași note, dar interpretate în tonalitatea *Hes-moll*. Stihovna mi-e absolut necunoscută și cred, că trebuia arătată și melodia noastră, care îmi pare și mai frumoasă.

La *glas III* troparul sfârșește în tonul fundamental al tonalității *G-dur*, ceea-ce pare mai corect, decât cum sfârșim noi în *h*, dar eu nu l-am mai auzit așa. — La *glas propriu* observ trecerea în melodia troparului la *Dogmatica* mare în figura: „cu totul cinstită” și tot așa figura distinctivă a glasului propriu în stihovna la cuvintele „luminat toate”; afară de aceea noi adaugem consequent pentru variație și figura de jos, ce obvine în cuvintele: „că ispiță de bărbat neluând”, care împreună cu figura, ce o precedează, precum se vede în „să se îndrepteze” la cuvintele: „ca tămăia înainte-țea ta” și „rădicarea mânilor mele” — formează caracteristica glasului propriu. *Dogmatica* sfârșește acum în *h* și nu în *g* ca mai înainte. — Stihovna noi o sfârșim în mod deosebit de tropar și *glas propriu*, care pentru variație era bine să se susțină. În schimb întâl-

nim în stihovna figura glasului propriu, după cum am arătat mai sus.

La *glas IV* observ numai la *glas propriu* o figură străină și nedeclarată la cuvintele: „când strig către Time”, încolo e pus cu toată grija acest *glas melodios* în figură.

La *glas V* nu află nici o diferență mai esențială dela cântarea noastră și observ, că nuanțarea e foarte gingașă, a cărei interpretare reclamă mult simț și pricepere pentru observarea treptelor de $1\frac{1}{2}$; apoi suirea și coborârea în scala ascendentă și descendentă.

La *glas VI* observ numai la *glas propriu* ceva caracteristic și anume: autorul folosește consequent 3 figuri, cari, dacă stihira e mai lungă cum e „*Dogmatica*”, intercalează și figura finală („*întrupându-se*”) desigur pentru variație, iar sfârșitul figurilor în „*Dogmatica*” îl face în tonurile: *b, a, d, a, b, d, d, a, b, a, d, d*. Remarc, că autorul face regulat figura primă (începătoare) în *b* și în decursul stihirilor, pe când noi o contopim și o facem distinctă numai la început, iar figurile următoare ce sfârșesc în *a* și *d*, noi le repetăm cu oarecare variație, ceea-ce voi însemna aci prin a^1 și a^2 , d^1 și d^2 , iar figura finală cu d^3 . Deci aceeași stihiră o cântăm noi sfârșind figurile astfel: *b, a^1, a^2, d^1, d^2, a^1, a^2, d^1, d^2, a^1, a^2, d^3*.

(Urmează)

Ș T I R I

Personal. Prea Sfinția Sa episcopul nostru Miron a plecat Joi dimineața la Sibiu, ca să iei parte la ședințele Consistorului mitropolitan, convocat pe 22 Octombrie a. c.

Comisarul ministerial dela institutul nostru pedagogic a fost absolvat dela această funcțiune a sa prin rescriptul ministerial Nr. 19479.

Hirotonire. Prea Sfinția Sa a binevoit a hirotoni întru presbiter pe candidatul Coriolan Suciu, denumit capelan pe lângă preotul Ștefan Popa din Seleuș.

Cununii. Candidatul de preoție Coriolan Suciu din Săn-Mihaiu s'a cununat cu d-șoara Victoria Negru din Satul-nou, iar candidatul de preoție Alexandru Voșcinaru cu d-șoara Mărioara Jebeleanu din Soceni.

Binecuvântat fie numele Domnului. Un om a fost dus la o clinică spre a fi operat. Avea rac la limbă. Doctorul înainte de toate i-a explicat, că unica cale spre vindecare este operația, în urma căreia își va pierde pentru totdeauna graiul. Dacă mai ai vr'o dorință de exprimat, atunci spune-o deloc — a zis doctorul — căci să-ți însemnezi bine, cel din urmă cuvânt va fi acesta pe care-l mai exprimi în viața ta; după operație vei fi mut. Omul a plecat puțin capul, după aceea a grăit cu multă evlavie: Binecuvântat fie numele Domnului Isus Cristos! O emoțiune vie s'a instăpănit peste toți cei prezenți; lacrimi curgeau din ochii chirurgului. Operația a reușit; terminată fiind, omul nici o iotă n'a mai putut grăi. Numele Domnului Isus fie asemenea ultimul cuvânt pe buzele noastre și ale tuturor muritorilor creștini! (trad. de N. V.).

Concurs

Ad. Nr. 4424 Șc. ex 1918.

Fundațiunea Nicolae Popea

Pentru conferirea unor stipendii de câte treisute (300) coroane numai pe anul școlar 1918/19 din „*Fundațiunea NICOLAE POPEA*” se publică concurs cu termen de 1/14 Decembrie a. c.

La aceste stipendii pot reflecta studenți români, ortodocși, talentați, săraci, cu purtare morală bună, având înțâietate consăngenii de ambele sexe ai răposatului episcop, adică următorii fraților și ai surorii sale, apoi elevii, cari cercetează institutul pedagogic diecezan din Caransebeș.

Petițiunile sunt a se adresa Consistorului diecezan gr. or. român din loc fiind ajustate cu următoarele documente alăturate în original, sau în copii autenticate:

1. Estras de botez, provazut cu adeverința din partea preotului local competent, că concurentul și de prezent aparține bisericii gr. or. române din metropolia noastră și că are purtare morală corespunzătoare;

2. Atestat de săracie dela antistia comună, vidimat și de preotul nostru local, despre starea materială și socială a concurentului și a părinților săi și în fine;

3. testimoniul de pe anul școlar 1917/18.

Petițiunile intrate după termen sau neadjustate cu toate documentele înșirate mai sus, nu se vor lua în considerare.

Caransebeș, din ședința consistorială școlară, ținută în 10/23 Septembrie 1918.

Dr. E. Miron Cristea
episcop.

1—3

Ad Nr. 4430 Șc. ex 1918.

Fundațiunea Trăilă Stroescu

Pentru distribuirea unui stipendiu de douășutecinci-zece (250) coroane și a unui stipendiu de douășute (200) coroane numai pe anul școlar 1918/19 din „*Fundațiunea măjorului ces. reg. TRĂILĂ STROESCU*” se escrie concurs cu termen de 1/14 Decembrie a. c.

Petenții au să substearnă Consistorului următoarele documente în original, sau în copie autenticată:

1. Estras de botez.

2. Atestat dela oficiul parohial, prin care să se adeverească, că sunt înrudiți cu fondatorul, respective că aparțin comunei Iablanița.

3. Testimoniu dela finea anului școlar 1917/18.

Preferiți vor fi cei ce se înscriu la institutul pedagogic diecezan, apoi în condițiuni egale descendenții după prezi fondatorului și în a doua linie ceice aparțin comunei Iablanița.

În lipsa astorfel de reflectanți vor putea recurge la aceste stipendii și ceice sunt născuți în alte părți de pe teritoriul diecezei noastre.

Petițiunile intrate după termen, sau neadjustate cu toate documentele înșirate mai sus, nu se vor lua în considerare.

Caransebeș, din ședința consistorială școlară, ținută în 10/23 Septembrie 1918.

Dr. E. Miron Cristea
episcop.

1—3

Pe baza ordinațiunii Veneratului Consistor diecezan ddto 7 August 1918 Nr. 4823 B ex 1918 se escrie concurs pentru ocuparea postului de *paroh* gr. or. român în parohia vacantă de clasa I-a din comuna **Satul-nou**, protopresbiteratul Panciovei, cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „*Foaia Diecezană*”.

Emolumentele sunt:

1. Una sesiune parohială constatătoare, din 34 jugere pământ arător, o grădină conform foi catastrale (lângă vii).

2. Unamiepatrusute patruzeci (1440) cor. din cassa sfintei biserici a comunei Satul-nou ca desdaunare pentru funcțiunile preoțești și birul parohial.

3. Stola pentru funcțiunile preoțești liber.

4. Dările le solvește parohul.

Concurenții sunt poștiți a se prezenta în sf. biserică, spre a-și arăta desteritatea în oratorie, cântare și ritualii cu prealabila încuviințare a P. On. Domn protopresbiter concernent, dar nicidecum nu în ziua alegerii.

Concursurile ajustate conform Statutului organic și a regulamentului pentru parohii să se adreseze comitetului parohial, înaintându-se în termenul prescrip P. On. oficiu protopresbiterat gr. or. român în Satul-nou.

Satul-nou, din ședința comitetului parohial, ținută la 8 Octomvrie 1918.

Comitetul parohial

În conțelegere cu mine: *Trifon Miclea*, protopresbiter.

Nr. 6065 B ex 1918.

Acest concurs se publică cu adausul, că în suma de 1440 cor. cuprinsă sub pct. 2 al emolumentelor nu are să se înțâleagă și birul parohial, pe care credincioșii vor avea să-l presteie în natură în senzul alineatului ultim din § 29 al Regulamentului pentru parohii și pe baza decisului consistorial ddto 3 Martie 1914 Nr. 3053 ridicat și la valoare de concluz sinodal eparhial cu concluzul Nr. prot. 33 ex 1914, prin care se enunță obligamentul credincioșilor de a presta birul parohial, care este o parte legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința consistorială, ținută la 16 Octomvrie 1918.

Dr. E. Miron Cristea
episcop.

1—3

A v i z

Venerabilul Consistor a prelun-git din cauza epidemiei, care bântue în oraș, până la alte dispoziții vacanțele date elevilor dela institutul nostru teologic-pedagogic. Terminul începerii prelegerilor se va anunța în „*Foaia Diecezană*”.

Caransebeș la 16 Octomvrie 1918.

Direcțiunea inst. teol.-ped.